

РЕШЕНИЕ

№ 704

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 26.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **3330** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 ал.3 от АПК вр. чл. 2в, ал.1, т.1 от ЗОДОВ. Образувано е по искова молба от С. С. Г. от [населено място], чрез адв. Д.С., срещу ответник Върховен Административен съд, представляван от председателя Г. Ч., за обезщетение на причинените му имуществени вреди в размер на 830 лв. /съдебни разноски по д.№ 1372/16г. на ВАС/ и неимуществени вреди в размер на 300лв. /за изпитаното разочарования, гняв и обида от решение по д.№ 1318/19г. на ВАС, 5чл.състав, с което не е осигурена ефективна правна защита на ищеца/, причинени в периода от 11.02.2020г. /датата на постановяване на Решение № 2187/11.02.20г. по д.№ 1318/19г. на ВАС-5чл. състав/ до образуване на делото на 13.04.2022г., както и законната лихва от 11.02.20г. до окончателното изплащане.

Ищецът твърди, че по негова жалба е постановено решение № 4777 от 13.04.2018г. по адм. дело № 1372/2016г. на ВАС, III-то отд-е, с което е отменена формулата в т.6.1.1 от Методиката за дялово разпределение на топлинната енергия в сгради в режим на ЕС в редакцията ѝ, приета с Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 16-334 от 2007г. за топлоснабдяването, представляваща приложение към чл. 61, ал.1 от наредбата. Със същото решение министъра на енергетиката е осъден да заплати на ищеца сумата от 830лв. разноски по делото. С решение № 2187 от 11.02.2022г. по адм. дело № 1318/2019г. на ВАС, 5чл. състав първоинстанционното решение е обезсилено, жалбата на ищеца е оставена без разглеждане, и производството е прекратено. Основание за това е приетата с ДВ, бр. 74 от 2019г., в

сила от 20.09.2019г. наредба за изменение и допълнение на Наредба № 16-334 от 2007г. за топлоснабдяването, с която оспорената разпоредба е отменена. Според ищеца така не му е осигурена ефективна правна защита, което е нарушение на правото на ЕС, тъй като с цитираната методика се транспонира неправилно директива 2012/27/ЕС. В периода от приемането ѝ на 09.06.2015г. до отмяната ѝ по законодателен път на 01.10.2019г. същата е действала и е уреждала обществените отношения по противоречащ на европейското законодателство начин. Като приема, че с отмяната на разпоредбата отпада правният интерес на жалбоподателя, ВАС го лишава от ефективно правно средство за защита, от достъп до съд, и прави невъзможно прилагането на чл. 195, ал.2 от АПК. В резултат не само че ищецът не може да възстанови направените от него разноски пред първата инстанция, но и търпи неимуществени вреди. Претендира разноските в настоящото производство. С уточнение и декларация от 17.03.2021г. ищецът заявява, че потвърждава и поддържа исковата молба. С молба от 25.01.2023г. прави искане за увеличаване размера на иска за неимуществени вреди от 300лв. на 3000лв., допуснато от съда с определение в осз на 26.01.2023г. Подробни съображения излага в писмена защита по съществуващото на спора. Претендира разноски по списък.

Ответникът – Върховният административен съд, в отговор от 17.06.2022г. посочва, че не е легитимен ответник, защото с решение № 2187 от 11.02.2022г. по адм. дело № 1318/2019г. на ВАС, 5чл. състав не се произнася по съществуващото на спора. Ищецът може да претендира вреди по реда на ЗОДОВ от автора на акта – министърът на енергетиката. Освен това е налице оттеглен административен акт – методиката в редакцията ѝ към момента на подаване на жалбата, поради което приложим е чл. 204, ал.3 от АПК. Ищецът обаче не се е възползвал от възможността да предяви иск за обезщетение срещу Министерството на енергетиката. Твърдението за нарушение на ПЕС от страна на ВАС, изразяващо се в неотменяване на противоречащ на ПЕС подзаконов нормативен акт, не може да се прави в настоящото производство, а в производство по наказателна процедура срещу държавата. Не могат да се ревизират и изводите на съда относно недопустимостта на производството. Твърдението, че съдът е допуснал достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС също е неоснователно. ВАС не е имал акт, който да отмени, защото същият вече е бил оттеглен. Нормата на чл. 47, §2 от ХОПЕС не предоставя сама по себе си права, чието нарушаване да бъде предмет на иск. Разпоредбата е процесуална, а нарушението следва да засяга материално-правна норма на ПЕС. Ответникът оспорва и наличието на причинно-следствена връзка между нарушение и вреда. На обезщетение в този случай подлежат само вредите, изразяващи се в неупражнени права, предоставени от ПЕС. В случая на обезвреда подлежат само имуществени вреди, обект на материално, субективно право. Адвокатското възнаграждение и претендираните неимуществени вреди не са такива. Не е подкрепен с доказателства размера на неимуществените вреди. Поради това ответникът моли искът да бъде приет за недопустим, и алтернативно – да бъде отхвърлен като неоснователен. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на ищеца. В уточнение от 26.03.2021г. поддържа отговора на исковата молба. В становище от 19.12.2022г. ответникът уточнява, че отмяната на подзаконовия нормативен акт има действие за в бъдеще съгласно чл. 195, ал.1 от АПК – от деня на влизане в сила на съдебното решение, и породените преди това правни последици не могат да бъдат отречени. Същото се постига и с отмяната на

нормативния акт от органа, който го е издал. Следователно отпада правният интерес на жалбоподателя да оспорва съответния акт. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуващото на спора. Претендира разноски по списък. Прави възражение срещу разноските пред СЕС, като твърди, че не подлежат на възмездяване пред настоящия съд.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на претенцията за имуществени и неимуществени вреди, и моли същата да бъде отхвърлена.

По делото са приложени за послужване адм. д. № 1372/2016г. на ВАС, III-то отд-е и адм. д. № 1318/2019г. на ВАС, 5 чл. състав. От адм. д. № 1372/2016г. на ВАС е видно, че жалбоподателят е направил разноски по делото, изразяващи във внесена държавна такса в размер на 10лв., държавна такса за обнародване в ДВ в размер на 20лв. – платежно нареждане на л. 12, депозит за вещо лице в размер на 500лв. – платежно нареждане на л. 210, и адвокатско възнаграждение в размер на 300лв., платено в брой съгласно договор за правна защита на л.225 - общо 830лв. С решението по адм. дело № 1372/2016г. ВАС е осъдил министърът на енергетиката да ги заплати на жалбоподателя – ищец в настоящото производство. С обезсилването на това решение с решението по адм. дело № 1318/2019г. ВАС е обезсилил и този осъдителен диспозитив.

По делото е отправено преюдициално запитване до СЕС по следните въпроси: 1) Изменението на разпоредба от нормативен акт на националното право, за която преди изменението е налице произнасяне на въззивен съд, че противоречи на действаща норма на европейското право, освобождава ли касационната инстанция от задължението да изследва действалата до изменението разпоредба, респ. от преценката дали същата съответства на ПЕС? 2) Приемането на въпросната разпоредба за оттеглена представлява ли ефективно правно средство за защита пред съд на права и свободи, гарантирани от правото на Съюза (в случая от чл.9 и 10 от директива 2012/27/ЕС), респ. представлява ли такова средство предвидената в националното право възможност преценката на съответствието на националната норма преди изменението с нормата на европейското право да се извършва само ако съда бъде сезиран с конкретен иск за обезщетение за вреди от тази разпоредба и само спрямо лицето, подало този иск? 3) Ако отговорът на въпрос 2 е положителен, то допустимо ли е въпросната разпоредба да продължи да урежда обществените отношения в периода от приемането до изменението ѝ спрямо неограничен кръг лица, които не са сезирали съдът с иск за обезщетение от нея, респ. преценката на съответствието на националната норма преди изменението с нормата на европейското право спрямо тези лица не е правена? С решение на СЕС по дело № C-289/2021г. съдът приема, че принципът на ефективност, закрепен в чл. 47 от Хартата на основните права на ЕС, не допуска процесуално правило на държава –членка, съгласно което – когато национална правна разпоредба, оспорена с жалба за отмяна по съдебен ред, тъй като противоречи на правото на ЕС, бъде отменена с последваща норма и поради това престане да поражда последици занапред – се приема, че е отпаднал предметът на оспорване и следователно липсва основание за произнасяне, без преди това страните да са имали възможност да изтъкнат евентуалния си интерес от продължаване на производството и без такъв интерес да е бил взет предвид.

По делото е изслушан като свидетел С. С. Т., който твърди, че познава ищеца от почти 10 години и поддържат непрекъсната връзка. Свидетелят знае, че ищецът е водил дело № 1372/2016 г. пред ВАС, тричленен състав срещу формулата по т. 6.1.1 от

методиката към Наредбата за топлоснабдяване от 2007 г., като е присъствал на някои от заседанията. Знае също, че първоинстанционното производство е приключило с решение, което е отменило като нищожна оспорената формула. В рамките на касационното оспорване министърът на енергетиката е отменил наредбата, без да попита жалбоподателя, при което ВАС е отменил като недопустимо воденето на делото, тъй като то е било без предмет, защото оттеглената наредба не съществувала в правния ред. Ищецът разбира за това решение през февруари 2020 г. Според свидетеля е бил разочарован и ядосан, тъй като делото е продължило 4 години, а резултатът бил пълна подигравка спрямо ищеца и целия български народ. Освен това бил разочарован и депресиран, тъй като това дело го завел лично той, след това се присъединили други граждани. Чувствал морално задължение да доведе делото докрай, защото искал да допринесе за благото на целия български народ. След това решение ищецът станала затворен, чувствал се отчаян. Това продължило около половин – една година. Сегашното дело го завел поради разочарование от съдебната власт. Свидетелят твърди, че срещу новата наредба също има дело № 746/2021 г., където формулата е същата като старата. Това дело е заведено друго лице, защото ищецът не искал да се въвлеча в ново производство, разочарован от предходното. Впоследствие се присъединил към него.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Отговорността на държавите - членки за вреди, причинени на частноправни субекти в резултат на нарушение на правото на ЕС, е установена в общностното право – в чл. 4, § 3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС) и в практиката на Съда на ЕС (Решение от 19.11.1991 г. по съединени дела C-6/90 и C-9/90 – Francovich и Bonifaci, Решение от 05.03.1996 г. по съединени дела C 46/93 и C 48/93 – В. du rckheur и Factortame, Решение от 30.09.2003 г. по дело C-224/01 – Gerhard Kцbler, Решение от 11.07.2015 г. по дело C-98/14 – Berlington Н. и др.). В практиката си СЕС приема, че отговорността по чл. 4, § 3 от ДЕС може да бъде ангажирана независимо от това кой е органът, чието действие или бездействие е причинило вредите на частноправния субект, като такъв орган би могъл да бъде и съдът, натоварен от държавата с правосъдни функции, когато при осъществяване на правораздавателната си дейност е нарушил правото на ЕС (ПЕС) и от това са настъпили вреди. Този, установен в първичното право на Европейския съюз и развит в практиката на СЕС, принцип е разписан и в чл. 2в, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, според който гражданите и юридическите лица имат право да претендират вреди от правораздавателната дейност на съдилищата, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз. На основание чл. 2в, ал. 1, т. 1 от ЗОДОВ за вреди по чл. 1, ал. 1 от с. з., както и за вреди от правораздавателната дейност на административните съдилища и Върховния административен съд, исквете се разглеждат от съдилищата по реда на АПК.

С исковата молба се претендира осъждане на ответника да заплати на ищеца обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, причинени му от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, като се сочи, че като последна съдебна инстанция Върховният административен съд е бил длъжен да разгледа по същество жалбата на ищеца, а при съмнения относно това задължение – да отправи преюдициално запитване по поставените от ищеца въпроси. В случая е достатъчно позоваването на източници на правото на Европейския съюз, чиито норми се сочат за нарушени, респективно за неприложени и несъобразени, във връзка с

дейност на правораздавателен орган на държавата, за да е допустим искът по чл. 2в, ал. 1 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 203, ал. 3 от АПК, а дали е налице достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, съобразно сочените като нарушени норми от правото на ЕС, е въпрос по основателността на предявения иск. Искът е предявен от лице с правен интерес, което твърди, че в рамките на проведено съдебно производство, от орган в структурата на съдебната власт, са били нарушени защитени от правото на Европейския съюз негови права. Искът е предявен и срещу пасивно процесуално легитимиран ответник, разполагащ с правосубектност като юридическо лице, съобразно изискването на чл. 205, ал. 1 от АПК.

Неоснователно е в този смисъл възражението на ответника за липсата на пасивна процесуална легитимация, както и че претенцията на ищеца следвало да бъде насочена срещу друг правен субект – Министерството на енергетиката, чийто министър е издател на Наредба № 16-334 от 2007г. за топлоснабдяването. Претенцията на ищеца в настоящото производство не е с оглед неправилно транспониране в националното законодателство на директива № 2012/27/ЕС, а поради неосигурена ефективна съдебна защита срещу такова законодателство и невъзможност да защити правата си пред съд в нарушение на чл. 47, §2 от Хартата на основните права на ЕС. В този смисъл исковата претенция е процесуално допустима и е насочена правилно спрямо съда, постановил окончателния съдебен акт, а именно – Върховен административен съд, който се явява пасивно легитимиран да отговоря по предявения иск. В този смисъл, доводите на ответната страна за прекратяване на производството, като недопустими, са неоснователни. С оглед горното настоящият състав намира, че следва да се произнесе по подадената искова молба по същество.

Отговорността на съдилищата за вреди от нарушение на правото на Европейския съюз по чл. 4, § 3 от ДЕС, респ. по чл. 2в, ал. 1 от ЗОДОВ, е специална деликтна отговорност, която може да бъде ангажирана по съдебен ред при наличието на строго определени материалноправни предпоставки, установени в практиката на Съда на ЕС. В Тълкувателно решение от 19.11.1991 г. по съединени дела C-6/90 и C-9/90 – Francovich и Bonifaci, Съдът на ЕС установява три условия за ангажиране на отговорността на държавата в лицето на нейните органи за вреди от нарушение на правото на ЕС: (1) нарушените норми от общностното право да предоставят права на частноправни субекти; (2) да бъде възможно установяването на съдържанието на тези права въз основа на разпоредбите на съответния акт; (3) да е налице причинно-следствена връзка между неизпълнението на задължението на държавата и вредата, претърпяна от засегнатите лица. Практиката на Съда на ЕС установява и едно допълнително, четвърто условие, което е изрично закрепено и в нормата на чл. 2в, ал. 1 от ЗОДОВ – (4) нарушението да е достатъчно съществено. В това специфично производство съдът следва да прецени: дали нормите от правото на Европейския съюз, на които ищецът основава претенцията си, са задължителни за националните съдилища, в т. ч. дали имат директен ефект и са непосредствено приложими от тях; в случай, че съответните норми са задължителни за националните съдилища – дали са били приложими в спора, приключил с окончателния акт на съда - ответник по делото; в случай че нормите са били приложими в спора – дали са приложени правилно от съда в окончателния му акт, с който се твърди, че са нанесени вреди на ищеца, а ако не са приложени правилно, че е налице причинно – следствена връзка между неправилното приложение и вредата, като тази вреда трябва да е реално

претърпяна.

Ищецът твърди, че е претърпял вреди, тъй като при постановяване на окончателното съдебно решение по адм. дело 1318/2019г. на Върховен административен съд, решаващият състав не е съобразил и не е приложил чл. 47 от Хартата, според който всеки, чиито права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, има право на ефективни правни средства за защита пред съд в съответствие с предвидените в настоящия член условия.

Всеки има право неговото дело да бъде гледано справедливо и публично в разумен срок от независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон. Хартата се прилага пряко в националното законодателство. Ясно се установява съдържанието на посоченото право. Според чл. 6 от ДЕС, Съюзът защита правата, свободите и принципите, определени в Хартата на основните права на Европейския съюз от 7 декември 2000 г., адаптирана на 12 декември 2007 г. в С., която има същата юридическа сила като Договорите. След като Хартата предоставя на лицето право на ефективна съдебна защита пред безпристрастен съд, то следва да се изясни дали това право е било нарушено по конкретното дело.

С решение по адм. дело № 1318/2019г. на ВАС, 5 чл. състав е приел, че след като т.б.1.1 от Методиката за дялово разпределение на топлинната енергия в сгради – етажна собственост представляваща Приложение към чл.61, ал.1 от Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването е изменена с друга последваща норма (ДВ, бр. 74 от 20.09.2019 г., в сила от 20.09.2019 г.) , уреждаща същите обществени отношения, липсва предмет на оспорване. Поради това е обезсилил решение № 4777 от 13.04.2018г. по адм. дело № 1372/2016г. по описа на ВАС, и е оставил без разглеждане жалбата на С. С. Г. против т.б.1.1. от Методиката за дялово разпределение на топлинната енергия в сгради – етажна собственост, представляваща Приложение №1 към Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването/ обн.ДВ, бр.34/24.04.2007г. изм. и доп. ДВ, бр.42/09.06.2015г. в сила от 09.06.2015г./, издадена от министъра на икономиката и енергетиката в частта, свързана с изчисляването на топлинната енергия, отделена от вертикални сградни инсталации в многофамилни сгради. В рамките на производството по делото ВАС 5 чл. състав не е предоставил възможност на ищеца да уточни дали след изменението в наредбата същият продължава да има правен интерес от оспорването на цитираната разпоредба, респ. не е преценил евентуалните му твърдения за такъв интерес. Вместо това директно е обезсилил решението на въззивния съд, като е приел липсата на правен интерес като задължителна последица от изменението в нормативната уредба. Съдът не е съобразил, че отмяната на оспорената разпоредба е валидна, но тя е в сила именно от дата, на която е прието последващото изменение, от което следва, че към датата на подаване на жалбата пред първата инстанция, както и към датата, на която съдът е постановил решението си, делото е имало предмет и съдът се е произнесъл допустимо по него. При допустимо първоинстанционно производство, решението е валидно и може да се обезсили от касационната инстанция само в два случая, предвидени в АПК - чл. 221, ал. 4 АПК - при оттегляне на оспорения акт от административния орган и при наличие на

съгласие на останалите ответници или при оттегляне или отказ от оспорването (чл. 155 АПК), които в конкретния случай не са налице. Освен това съдът намира, че подзаконовият нормативен акт може да бъде отменен от органа, който го е издал, до момента, в който актът не бъде оспорен пред съда. Когато съдът е сезиран с жалба срещу подзаконовия нормативен акт, единствено и само той (съдът) може да го отмени, ако го прецени за незаконосъобразен. В този случай, административният орган губи своята компетентност за отмяната на този оспорен акт и става страна по делото, която следва да доказва законосъобразността на акта, и която не може да се разпорежда с предмета на делото. След като оспореният подзаконов акт е вече предмет на съдебно производство, нито една от страните по него, не може да се разпорежда с предмета на делото – чл. 130, ал.2 от АПК. В конкретния случай не е налице нито оттегляне или отказ от оспорване, нито е налице оттегляне на оспорения акт, поради което не е налице основание да се приеме, че съдът е десезиран със спора. Липсата на законова възможност, органът издал/приел подзаконовия нормативен акт да може го отмени, когато актът вече е предмет на съдебно производство, е гаранция срещу произвол, каквато би била отмяната на вече оспорения нормативен акт с нов подзаконов нормативен акт със същото съдържание, приет от органа. Подобно процедуриране би поставило ефективния съдебен контрол в подобни хипотези в зависимост единствено и само от волята на ответника, ако това поведение на органа продължи и при последващо оспорване на новия подзаконов нормативен акт и до невъзможност за съдебен контрол. Оспорваният/протестиращият има интерес от оспорването и когато органът в хода на съдебното производство отмени оспорения подзаконов нормативен акт, тъй като тази отмяна е нищожна и висящността на спора позволява тази нищожност да се релевира пред съда, който ще преценява законосъобразността на "отменения" подзаконов нормативен акт, както и заради това, че само при уважаване на оспорването, подзаконовият нормативен акт няма да поражда последици занапред, както и заради това, че в този случай за органа ще възникне задължението за служебно уреждане на неблагоприятните правните последици, възникнали от действието на отменения незаконосъобразен подзаконов акт - чл. 195 АПК. По тези съображения съдът дължи произнасяне по съществуващото на спора. Следователно налице е първата предпоставка за търсене на отговорност – нарушена е норма от общностното право, която предоставя права на частноправни субекти.

Посоченото нарушение е достатъчно съществено предвид решението по дело C-289/21 на СЕС. В него изрично е посочено, че принципът на ефективност, закрепен в чл. 47 от Хартата на основните права на ЕС, не допуска процесуално правило на държава –членка, съгласно което – когато национална правна разпоредба, оспорена с жалба за отмяна по съдебен ред, тъй като противоречи на правото на ЕС, бъде отменена с последваща норма и поради това престане да поражда последици занапред – се приема, че е отпаднал предметът на оспорване и следователно липсва основание за произнасяне, без преди това страните да са имали възможност да изтъкнат евентуалния си интерес от продължаване на производството и без такъв

интерес да е бил взет предвид. Вместо да съобрази противоречивата съдебна практика в тези случаи и липсата на предпоставките за обезсилване на съдебното решение, съдът е приел липса на правен интерес от оспорването. По този начин е лишил жалбоподателя от произнасяне по същество на спора, т.е. от ефективна защита на накърненото му и гарантирано от ПЕС право. Не е прекомерно да се изисква от националната юрисдикция да се произнесе по съществото на спора в този случай, доколкото не са налице основанията да не го прави. Вярно е, че съдебната отмяна на подзаконовия нормативен акт има действие от влизане в сила на съдебното решение, но в този случай жалбоподателят би почерпил защита на нарушените си права от разпоредбата на чл. 195, ал.2 от АПК. Следователно за него е изключително важно спорът да бъде разгледан по същество и отказът от такова разглеждане практически се равнява на отказ от правосъдие. Това нарушение винаги е особено съществено. В този смисъл СЕС вече се е произнесъл с решение по дело C-430/21, като е приел, че е недопустима национална правна норма, по силата на която националните юрисдикции нямат правомощие да разглеждат съответствието с правото на ЕС на национално законодателство. В противен случай би бил налице отказ от правосъдие. Неоснователно се поддържа от ответника, че жалбоподателят разполага с правно средство за защита по чл. 204, ал.3 от АПК срещу органът, издал акта. Първо, нормативният акт не е обявен за нищожен и не е оттеглен. Второ, дори да беше такъв, използването на такива средство за защита би създавало прекомерна трудност в упражняването на правата, предоставени на жалбоподателя с правото на ЕС. Правото на ефективна съдебна защита означава не само осигуряване на такава чрез предвиден в закона процесуален способ, но и упражняването му по лесен и целесъобразен с оглед разходите, продължителността и целения резултат начин от страна на жалбоподателя. Ако същият може да защити правата си в рамките на образувано вече съдебно производство, не е ефективно същото да бъде прекратявано, а жалбоподателят принуждаван да води ново такова, за да се защити. Това усложняване и затрудняване на защитата действително може да причини вреди, които са различни от вредите, причинени от нарушението на материално-правната норма, и които лицето може да претендира от органа, приел подзаконовия нормативен акт.

На следващо място, съдът следва да съобрази дали непроизнасянето на ВАС по съществото на спора е в пряка причинна връзка с претърпените от ищеца вреди. Относно имуществените вреди тази връзка е налице, защото с неразглеждането на спора по адм. дело № 1318/2019г. по същество ищецът изцяло губи възможност да възстанови направените от него разходи в първоинстанционното дело. За разлика от това, ако делото бе гледано по същество и решението по адм. дело № 1372/2016г. – оставено в сила, същият би могъл да ги възстанови в рамките на изпълнителното производство. Само при отмяна на първоинстанционното решение същият би загубил възможността да получи направените от него разходи. С прекратяването на производството обаче ищецът е лишен изначално от всякаква възможност да ги възстанови без при това да се преценява основателност на жалбата му. Т.е. този резултат винаги води до невъзможността да се получат направените

разноски, а разглеждането по същество – не винаги. Затова причината връзка между него и претърпените имуществени вреди е пряка и непосредствена. Неоснователни са възраженията на ответника, че тези разноски ищецът е могъл да претендира в производството пред 5чл. състав на ВАС съгласно чл. 143, ал.2 от АПК, защото формулата в процесната наредба не е оттеглена, а изменена. Представените доказателства установяват направени от ищеца разноски по адм. дело № 1372/2016г. в размер на 830лв., поради което искът за имуществени вреди като основателен следва да бъде уважен. Относно неимуществените вреди, видно от свидетелските показания, ищецът действително е изпитал разочарование, гняв и обида от неосигурената му ефективна правна защита пред съд. В случая с непроизнасяне на съда по съществото на спора за административния орган на практика са възникнали само благоприятни правни последици. Съдът не само е приел изменението на посочената по-горе наредба в хода на висящо съдебно производство и не го е прогласил за нищожно, а е и обезсилил първоинстанционното съдебно решение и е прекратил производството, като тежестта за разноски на административния орган е отпаднала. За жалбоподателя са възникнали само неблагоприятни последици без при това да се установи със сила на пресъдено нещо, че жалбата му е неоснователна. Тази явна несправедливост несъмнено причинява негативни емоции, чийто размер съдът следва да определи по справедливост съгласно чл. 52 от ЗЗД. С оглед краткия период на претенцията – от постановяване на решение № 2187/11.02.2020г. по адм. дело № 1318/2019г. на ВАС до датата на образуване на производството по исковата молба – 13.04.2020г. – 2 месеца, съдът намира за основателна претенцията от 300лв. неимуществени вреди, който следва да бъде уважен. За разликата до размера от 3000лв. съдът намира искът за неоснователен като в тази част същият следва да бъде отхвърлен.

При положение, че главният иск за заплащане на обезщетение за причинени вреди от процесното нарушение на общностното право е основателен, то следва да бъде уважено и акцесорното искане за заплащане на законната лихва върху главното вземане, но не от датата на постановяване на окончателното съдебно решение -11.02.2020 г. г., а от момента на завеждане на предявения иск, когато за първи път е релевирана претенцията –13.04.2020 г., до окончателното му заплащане.

При този изход на спора, съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 3, предл. първо от ЗОДОВ, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени претендираните от него деловодни разноски за платена държавна такса от 10, 00 лв. за образуване на делото съгласно платежно нареждане на л.45, 30лв. държавна такса по жалбата срещу прекратителното определение съгласно квитанция на л.7, и адвокатско възнаграждение, пропорционално на уважената част от иска, определено при условията на чл. 38, ал.2 от ЗА във връзка с чл. 8, ал.1 и чл.7, ал.2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 240 лв. Основателно е възражението на ответника относно разноските по преюдициалното запитване, но не защото същите не са дължими, а защото по делото не са представени доказателства, че адв. С. е участвал в заседанието на СЕС на 06.04.2022г. от 9,30ч.

С оглед горното и на основание чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1, чл. 2в, ал. 1, т. 1 и чл. 10, ал. 3, предл. първо от ЗОДОВ, Административен съд – София - град, 41 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Върховен административен съд на Република България да заплати на С. С. Г. от [населено място] имуществени вреди в размер на 830 лв. и неимуществени вреди в размер на 300лв., понесени от ищеца вследствие правораздавателната дейност на ответника, обективирана в решение № 2187/11.02.2020г. по адм. дело № 1318/2019г. на ВАС,5 чл. състав, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска на С. С. Г. от [населено място] срещу Върховен административен съд за неимуществени вреди за горницата над 300лв. до претендирания размер от 3000лв.

ОСЪЖДА Върховен административен съд на Република България да заплати на С. С. Г. от [населено място] сумата в размер на 280 лв., представляваща направени от ищеца съдебно-деловодни разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване/протест чрез Административен съд – София град пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването или връчването му на страните.

СЪДИЯ: